

[Hartel.]

af 27. Juli 1909. Op til 1924 synes disse Laan at have svaret til den populære Betegnelse: de guldrandede, idet Guldet ikke omfattede hele Obligationen, men faktisk var saadan en Slags Pynt i Kanten af denne. Man indløste dem ikke med Guld, ej heller med Papirkroner, men man gik en Mellemvej og indfriede i den af følgende Møntsorter: Mark, Franc eller Sterling, som laa højest, og det blev naturligvis Sterling.

Men denne Fremgangsmaade, mod hvilken jeg ikke ser, der er rejst Indsigelse, synes i de senere Aar at være blevet forladt, og det giver mig Anledning til her under Finanslovdebatten at rette den Forespørgsel til den højtærede Finansminister: Eksisterer der nogen uafviselig Forpligtelse for Statskassen til at indfri disse Kuponer med Guld? Paa de enkelte Kuponer staar intet derom, og Obligationernes Tekst er uklar. Ordet Guld er anført som et parentetisk Indskud paa disse. Det er muligt, at den Kontrakt, i Henhold til hvilken Laanene er optaget, oplyser noget nærmere om dette Forhold, men den Kontrakt er jo ikke tilgængelig for Offentligheden. Nu er der den Mærkværdighed, at da den danske Krone fra 1918 til 1924 laa langt under Guldpariteten, saa var der ingen, der, saa vidt jeg kan se, talte om at indfri disse Laanekuponer med Guldmønt. Da det i 1924 under den højtærede Statsministers Ansvar blev ordnet saaledes, at Kronen førtes tilbage til sin gamle Guldparitet, hvilken Foranstaltning medførte navnløs Elendighed for Tusinder af Hjem her i Danmark, hørte dette Problem i første Omgang op at være aktuelt, men da Kronen i 1931 paa ny løsnedes fra Guld og fulgte Sterling, da genoptog man ikke den gamle Praksis med Sterlinghonorering, men fastholdt efter forskellige smaa Sidespring Betaling i Guld. Jeg ved ikke, om den daværende Finansminister Hr. Bramsnæs, der paa den Tid blev indvalgt i Ledelsen af Folkeforbundets Arbejdssektion — det er vist saadan det hedder —, fik Medlidenhed med vore udenlandske Kreditorer, væsentligt Franskmand og Englændere, og desaarsag gav Ordre til, at disse og de i Udlandet boende danske Kapitalister fremtidig skulde have deres Kuponers nominelle Værdi i Guldkroner. Det var dyrt, men dejligt, dyrt for Statskassen og dejligt for Kapitalisterne, men saadan blev det i alt Fald, og det hele synes at være ordnet administrativt. Gjort bekendt med disse Forhold ønsker jeg at stille den højtærede Finansminister følgende Spørgsmaal. For det første: foreligger der overhovedet nogen

juridisk Forpligtelse for Staten til at indløse disse Kuponer med Guldmønt? For det andet: hvorledes forsvarer Ministeren rent juridisk den Sondring, der gøres mellem indenlandske og udenlandske Obligationindehavere? For det tredje: foreligger der en juridisk Forpligtelse, hvorledes har man da i sin Tid efter Verdenskrigen kunnet unddrage sig denne Forpligtelse? Og for det fjerde: saafremt der ingen juridiske Forpligtelser foreligger, har man da benyttet denne Gave til de udenlandske Obligationsejere til at skaffe sig Fordele paa andre Omraader, f. Eks. paa de handelspolitiske Omraader, for det kan jo ikke tænkes, at hele Manøveren skulde være foretaget udelukkende for at holde vore Laanemuligheder i Udlandet aabne i Fremtiden?

Jeg tror ikke, at en saadan Cadeau i Dag vil medføre nogen som helst fremtidig Hensyntagen fra Laangivere i Udlandet. Dertil er Højfinansens Repræsentanter for realistiske i deres Indstilling. Saa vidt jeg kan skønne, maa det her dreje sig om ikke helt uanselige Beløb, mulig en ca. 4—5 Mill. Kr., men herom vil maaske den højtærede Minister ved Lejlighed, naar han tager Ordet, give os nærmere Oplysning. Men ærede Medlemmer maa give mig Ret i, at med Hr. Bramsnæs's sagnagtige Nærighed som Baggrund tager denne Flothed over for den udenlandske Kapital sig i Virkeligheden dobbelt mærkelig ud.

Ved samme Lejlighed vil jeg gerne spørge den højtærede Regering om dens Syn paa Nationalbankens Diskontopolitik. Saa længe Guldindløseligheden er suspenderet, har Regeringen jo en vældig Indflydelse paa Bankens Ledelse og dermed formodentlig ogsaa paa dens Rentepolitik. Den 22. August forhøjede Nationalbanken sin Diskonto til 3½ pCt. Man angav officielt, at det var et Modtræk mod Landbrugernes Sammenslutnings og Erhvervsudvalgets Valutaaktion, men nu har Aktionen været indstillet i snart 2 Maaneder — jeg ser bort fra, at de ærede Magthavere for længst har udtalt deres Mangel paa Respekt for denne Aktion —, men Diskontoen er forblevet uforandret ved de 3½ pCt. Uvilkaarligt melder den Mistanke sig, at Valutaaktionen kun var et Paaskud, og at helt andre Hensyn laa bagved, men de store Kredse af det arbejdende og producerende Folk, som betragter en Rentesenkning som et Hovedelement ved Levedodens Billiggørelse, gribes af Mistanke til Oprigtigheden i Regeringens Rentesænkningspolitik. Er denne Politik stadig livskraftig, eller er den under Likvidation